

— Поиграйте си и тритѣ заедно.

Тутакси тритѣ дѣца, на възрастъ около 3—4 годишни, се запознаха, почнаха да копаятъ дупчица въ земята и да се веселятъ съ чудна наслада.

Новодошлата другарка бѣше твърдѣ весела. Тя взе клечка и захвана чевръсто, като съ лопата, да копае дупка въ земята. Искаха да заровятъ една муха. Дѣцата хичъ не искаха да знаятъ, че ставатъ гробокопачи.

Двѣтѣ жени продължаваха да си говорятъ.

— Какъ се казва вашето момиченце, пита ханджийката.

— Козетка, отговаря бѣдната пжтница.

— На колко е години?

— Подкарва три

— Сжщо както и моята, по-голѣмичката.

Въ това врѣме и тритѣ дѣца съ допрѣни едно до друго главичка, нѣщо много внимателно гледаха. Едно събитие бѣ станало: отъ земята изпѣпла червей. Тѣхъ ги облада страхъ, но пакъ не искаха да бѣгатъ. Червениятъ имъ челца се допираха едно до друго и образува нѣщо като звѣзда -- сѣгашъ на тритѣ главички имаше вѣнецъ отъ свѣтлина.

— Колко бърже се запознаватъ дѣцата! каза госпожа Тенардиерица; вижъ ги — сѣкашъ сж три сестри!

Тѣзи думи много допаднаха на бѣдната майка. Сърдцето ѝ се заигра и тя, като хвана ржката на Тенардиерица, изгледа я нѣжно въ очитѣ, па ѝ каза:

— Искате ли да оставя у васъ дѣтето си!

— Тенардиерица погледна очудено.

Жената продължи.